ГОД. II. ЯМБОЛЪ, 12 АПРИЛЪ 1925 ГОД. БРОЙ 87.

ТРАКИЕЦЪ

седмиченъ вестникъ за обществени и стопанско-икономически новини
:: УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ. ::
Всичко се изпраща до печатница „Свѣтлина“-Марангозовъ-Ямболъ.

АБОНАМЕНТЪ: за година 70 лв. за 6 месеца 35 лв., за 3 — 20 лева.
Отдѣленъ брой 1·50 лева.
ПЛАЩА СЕ: за известия пѣнчални, годежни и имении дни по 50 л., за скръбни—100 лева.
Официални обявления по 1·50 лв. на [ ] с. м. Сждебнитѣ пристави плащатъ по 0·50 лева на дума.
Търговски — по споразумѣние.
За хроникиране—5 лева на редъ.
Всичко въ предплата.
Ржкописи не се връщатъ.

Д-ръ П. ДИКОВСКИ
се установи въ гр. Ямболъ, на улица «Босфорска», № 3 до банянския мостъ.
4—5 ПРИЕМА БОЛНИ.

Д-ръ Р. КАЛЕВЪ
Специалистъ по очни болести
се установява въ Пловдивъ
6—10 ул. «Князъ Александръ» № 3.

Сладкарница „РОЗА“
Съобщава на многобройнитѣ си клиенти и познати, че по случай великитѣ праздници ще изработва **козунаци, торти** и други. Сжщо ще продава първокачествена МАЯ за козунаци, романска «Брагадиру» и ще приема поржчки за всички видове сладкиши.
2—3

Ал. Разбойниковъ
П. АДВОКАТЪ
(писалище близо окржжния сждъ, до държавнитѣ бирници). 2

ВНИМАНИЕ!
25 % НАМАЛЕНИЕ 25 %
САМО ЗА ПРАЗДНИЦИТѢ.
МЖЖКИ ОТДѢЛЪ.
Сукнени шапки, каскети, горни ризи, връзки, яки, нагръдници, теранти, чорапи, жартери, кърпи за носъ и за лице, копринени шалчета, колани, чадъри, бастуни, портмонета, ученически шапки, бръсначи, машини, четки, тасчета и пр.
ДАМСКИ ОТДѢЛЪ.
Чорапи отъ всички цвѣтове и копринени, чадъри, чанти, кърпи копринени, пудри, помади, сапуни, парфюми, червило чернило за коса, за вежди и пр. и пр. отъ най-прочутитѣ фабрики въ България
съ 25 % НАМАЛЕНИЕ 25 %.
Съ почитъ: **Сотиръ Топаловъ**
2—2 срещу кооперация «Братство».

ВАЖНО ЗА СЕЛАТА:
Бояджикъ, Имерлий, Гюпюмяново, Акъ-Бунаръ, Видинъ, Капфакьой, Гюбепъ, Гюбепъ-Курфапий, Бапж-Бунаръ и др.
Отъ 1 априлъ отворихъ модерна содо-лимонадена фабрика въ с. Ботево, съ превъзходно производство на сода, лимонада, сайдеръ и си-си отъ прочутата въ околностьта «Чурленска вода», която по съотношение на солитѣ превъзхожда най-добритѣ води въ околностьта.
Постояненъ депозитъ при **Жепязко К. Момчевъ** — кръчмарь
Съ почитвние: **Т. ДОПЛЕВЪ.**
1—3

НОВИ ПЖТИЩА.

Подъ покрива на партизанскитѣ разпри, гдето печатътъ всѣки день разгласяя: убийства, конспирации, арести,—ний виждаме новитѣ пжтища, които се очертаватъ.

Ний ги виждаме срѣдъ народа, който, наследникъ на пѣснитѣ на старитѣ траки, славяни и българи, — днесъ ги възсъздава въ нови форми.

Богъ Загрей броди по роднитѣ поля, и буди пѣвцитѣ за нови пѣсни. Поети, писатели, историци, — ровятъ народната душа, и взиматъ съкровищата на мждростьта, вложени въ нея. По гребанитѣ богатства на древностьта възкръсватъ въ творбитѣ на младитѣ ни художници: Н. Райновъ, Ем п. Димитровъ, Т. Траяновъ, Л. Стояновъ, Н. Шейтановъ и др.

Духътъ на миналото и днесъ опива душата на художницитѣ, и тѣ съ радость пресъздаватъ народния битъ.

Това вглъбяване въ духа на народа води художницитѣ въ широкитѣ ливади на творчеството. Тѣ намиратъ своя пжтъ: вливане коренитѣ на вдъхновението въ народа, — и оттамъ, тѣ разхубавяватъ неговитѣ духовни прояви. Днесъ тѣ разработватъ народнитѣ творения: епосъ, легенда, приказки, които се пръскатъ по земята ни въ нова свѣтлина.

И народа, срѣдъ вълнитѣ на партизанскитѣ стихии, готви почвата на новитѣ пжтища, които неговитѣ художници му набелѣзватъ.

Народа, винаги близъкъ на духовното (подъ каквато форма и да се явява), намира най-вѣрно своя пжть Народнитѣ университети въ София, Варна, Плѣвенъ, Ямболъ и другаде, сочатъ подготвителната работа, която извършватъ всички.

Така духовното расте въ нашия битъ. Грубитѣ похвати на насилието се измѣстятъ отъ творческия подемъ на народа. Нови идеали вълнуватъ душитѣ, които се стремятъ да ги достигнатъ, — и отъ тукъ: жаждата за по-голѣма Любовь и Мждрость.

Философскитѣ спекулации на запада оставатъ за специалисти, а българския духъ се възражда въ новитѣ пжтища на художницитѣ ни.

Тѣзи «пжтища» водятъ до ценноститѣ на българската магика. И, разработени и прелѣни въ живота, тѣ утре, може би: ще ни дадатъ голѣмото дѣло на художници и народъ, наречено: духовното възраждане на България.

Г. Драгановъ

СТАРИНИТѢ КРАЙ Г. ЯМБОЛЪ.

Нашата отечествена история и тая на земята ни, преди идването на българитѣ на Балканския п въ, е много бедна. Ето вече 46 год. свободенъ животъ, и ние неможемъ да се похвалимъ съ едно напълно изчерпателно съчинение върху историята на нашата земя и народъ. Много празноти и неточности има още въ нея. Това е твърде скръбно! Въ времена като днешнитѣ, главно къмъ историята ние можемъ да се обърнемъ, за да почерпимъ отъ тамъ сили и упование. Само при узучаване на миналото, което става съ помощьта на историческото образование, ние можемъ да се ориентираме между забърканитѣ отношения на действителностьта и да получимъ оная широта въ възгледа и разбиране на историческитѣ процеси, липсата на които всѣкога ще прави безплодни всички наши усилия за разрешението на поставенитѣ отъ историческия животъ въпроси.

Нашата земя не е добре изучена, въпреки че изобилствува съ паметници. Тѣ стоятъ дълбоко зарити въ земята, не защото нѣма заинтересувани за това хора, а защото сж малко, а по-голѣма часть отъ нашата интелигенция не се интересува или минава съ затворени очи край тѣхъ, да не говоримъ за народа, който нѣма и понятие за онова голѣмо значение, което има за науката всѣка намѣрена или случайно открита старина.

Въ дрезгавината на историческото минало, нашата земя е била заселена отъ тракийци, една часть отъ нея попада обаче подъ силнитѣ македонски царе. Презъ цѣлия трети вѣкъ имаме господството, на воинственитѣ келти, а въ 46 год. следъ Р. Хр. цѣла Тракия попада подъ римска власть. Всички тия народи сж стигнали до известна степень на образование и сж оставили въ нашата страна много знакове отъ своя животъ. Тракия изобилствува съ паметници, и по тѣхъ ние можемъ да сждимъ за едновременния битъ на народитѣ, които сж населявали тия мѣста. Безброй могили виждаме, кждѣто и да пжтуваме изъ Тракия, а на мѣста непосредственно до нашитѣ градове и села; въ тѣхъ почива прахътъ на тракийскитѣ герои и князе, заедно съ оржжия и сѣчива, съ които сж си служили при всѣкидневния животъ. Римлянитѣ сж ни оставили още по-голѣмъ брой и по-ценни паметници, като надписи, монети, развалини отъ градове, водопроводи, надгробни плочи и др. Тѣ ясно ни показватъ каква висока степень на образование сж имали и какво мѣсто сж заемали тѣ въ реда на старитѣ културни народи.

Това богатство отъ паметници стои зарито въ земята и затова представата ни за тия народи е смътна и неясна. Тѣ би трѣбвало да красятъ единъ богато нареденъ музей въ всѣки провинциаленъ градъ, чрезъ благосклонната просвѣтна работа на неговата интелигенция. Престжпление е, ако не се вематъ мѣрки за издирване и запазване на старинитѣ, престжпление е не само предъ историята на нашия народъ, но предъ науката въобще.

Ямболъ спада къмъ числото на ония градове, чийто околности изобилствуватъ съ старовременни паметници; около него се намиратъ тракийския градъ Кабиле, римския Диосполисъ и византийския Диамполъ. Тия старини сж подхвърлени обаче на разрушение отъ ржката на простия селянинъ и съ това се затриватъ за винаги сума ценни паметници. Ето ви една картина на разрушението при Кабиле, която илюстрира много ясно, колко интереса къмъ старинитѣ е на заденъ планъ.

На 6 клм. северно отъ града се намира стария градъ Кабиле, тракоримско селище, основано въ времето на Филипъ Македонски, IV в. пр. Р. Хр. на мѣстото на старо тракийско. Останки отъ тоя градъ лячатъ изъ нивитѣ разположени южно и източно отъ в. Тауштъ Тепе т. е. отъ сегашното село Изворъ и самия връхъ. Още съ влизане въ селото се хвърлятъ въ очи разхвърленитѣ изъ нѣкои селски дворове, мряморни камъни съ старогръцки и латински надписи по тѣхъ, съ хубави релиефи, плодъ на римско изкуство. Тѣхната участь е, ако не бждатъ запазени, да бждатъ разрушени отъ желѣзниятъ чукъ, за да подкрепятъ нѣкоя плѣвня, или послужатъ за стжпала; така на една мряморена четирижгълна колона ржбоветѣ сж очукани и е приспособена за валякъ. Вънъ отъ селото се наброяватъ нѣколко тракийски могили, които стоятъ запазени, благодарение на това, че селянина съ своитѣ две ржце не е могалъ да ги срине и разграби. Всредъ самитѣ развалини, чийто основи сж подъ земята, но лѣте добре личатъ, се вижда скоро открита римска гробница, иззидана отъ голѣми дѣлани камъни, жглитѣ на която сж отъ цѣли камъни, а за капакъ сж служили две огромни каменни плочи. Тия последнитѣ, заедно съ горния редъ камъни, сж изнесени отъ откривача отвънъ, а край тѣхъ сж разхвърлени изпотрошени човѣшки кости. Изглежда, че всичко, което е било поставено при мъртвеца, е укрито и пръснато. Източно отъ самия връхъ върху една могила, която се явява като непосредственно продължение на върха, се намиратъ развалини отъ стара крепость, по всичко изглежда римска, която е отбранявала града отъ северъ. Тукъ вече

ФЕЙЛЕТОНЪ.

ПЖТНИЧЕСКИ СГОВОРЪ.

Водимъ отъ своитѣ природолюбиви тенденции, използувайки удобния случай да се лансирамъ за нѣщо екстренно въ тоя край, който до скоро бѣ пропитъ отъ конспирации, решихъ да спохождя К.

Липсата на влакъ до тамъ не ме безпокоеше — нали има автомобилни съобщения! Пжтуването съ автомобилъ е приятно и въ голѣма степень аристократично. Но когато видѣхъ „модернитѣ съобщения“ въ лицето на единъ кабриолетъ, отдавна загубилъ образъ и подобие на такъвъ и предвкусихъ всички друсания и неудобства, които като парламентарна опозиция ще ни смущаватъ изъ пжтя, едва ли не се отказахъ отъ пжтуването си. Но „висшитѣ... интереси“ диктуваха незабавното заминаване.

Въ кабриолета, който играе ролята и на поща, сме нѣколко души отъ най разнообразенъ сортъ: търговецъ, който непрестанно смѣта български левове въ чужда валута, госпожа отъ III разредъ съ своята дъщеря — бждаща госпожица, единъ селянинъ съ неясни способности, кучиана и азъ.

Потегляме. Кабриолета се клатушка и заплашва да се обърне при всѣка неравность на шосето.

Ние правимъ усилия да се задържимъ на него Усилията сж взаимни, защото падането на единъ би повлѣкло и другитѣ.

Дали и г. Малиновъ не се е возилъ на подобна поща, та подъ напора на страха е получилъ висше прозрение за общественъ сговоръ, сговоръ обединяващъ разнороднитѣ елементи на обществото? Кучиаша следейки нашитѣ неудобства, ни окуражаваше, че нашия пжтнически сговоръ ще ни спаси. И, наистина, ние полагахме „върховни усилия“, за да спасимъ положението.

Кучиаша, когото поради нескончаемата опасность нарекохме „колара на смъртьта“, ни увѣряваше, че неговата „тройка“ е най-комфортното пжтническо съобщение въ тоя край. Спомнихъ си за руския чай „тройка“, гдето три хубави коня летятъ стремглаво и сравнявайки я съ нашата, видѣхъ каква ирония е понѣкога да си едноименникъ съ нѣкого.

Търговеца ми разправя нѣщо за чуждитѣ валути, селянина като земледѣлски депутатъ е готовъ да приеме всичко за вѣрно, а госпожата въздиша. Бждащата, поло-